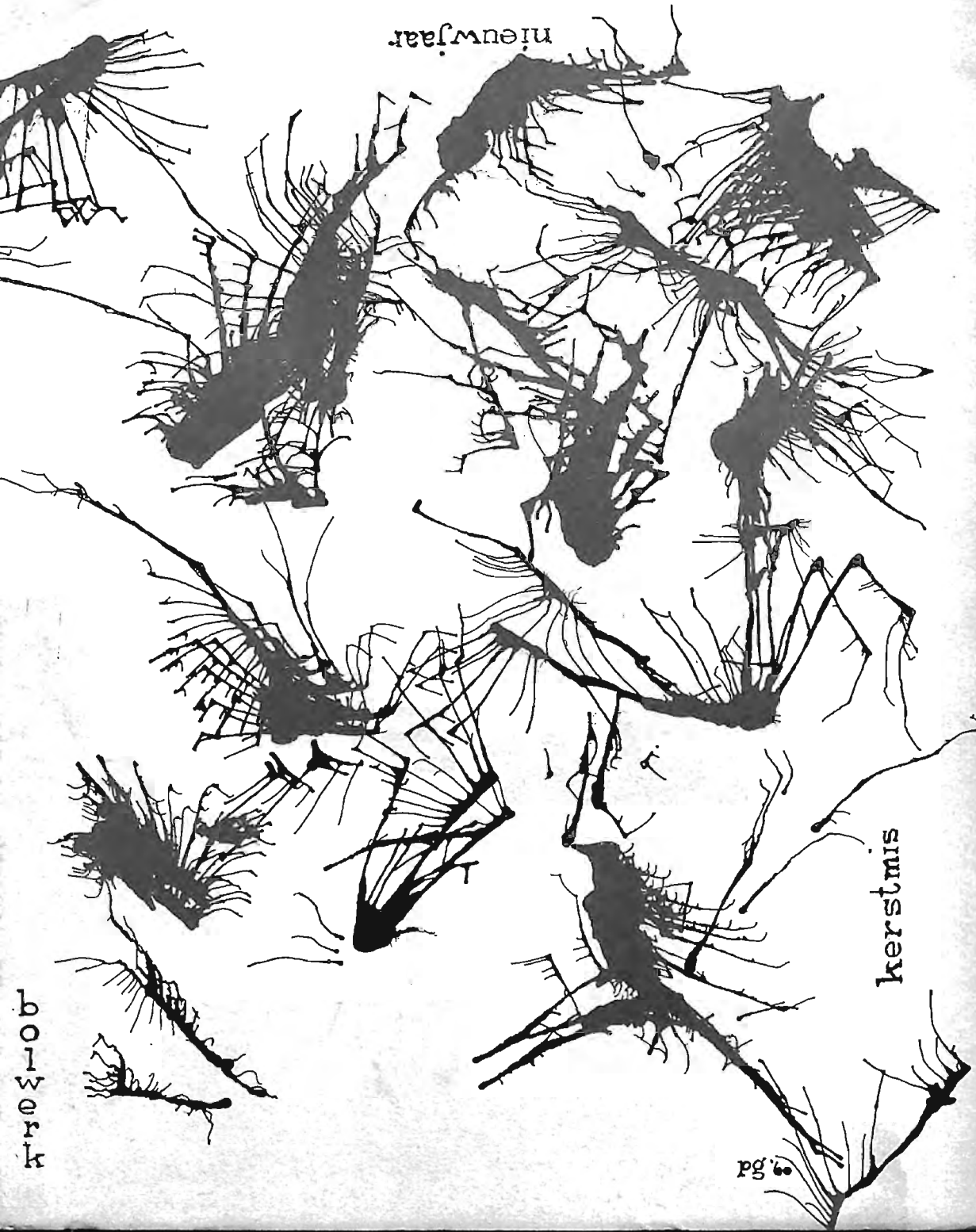

nieuwjaar

kerstmis

boeiwerk

Kungsholm

*Het geschenk
voor groot en klein*

NATUREL RUNDLEDER

maat 27-31 fl 11,50

maat 32-35 fl 13,50

maat 36-40 fl 16,50

maat 41-50 fl 17,50

zwart en rood leder fl 2,-
duurder

Zwarjes van 1883

UTRECHTSESTR. 123-125 TEL 34056-32848 A'DAM.

Kerstmis

„bolwerk”

redactie en
illustratie:

geertrui bosscher
almar deerenberg
paul gravemaker
berman rademaker
joan krabbendam
rik lina
frans pruijt

verzending bui-
ten het lyceum:
ineke uffink

4e jaargang
nummer 3
december 1960

schoolkrant van het plus x-lyceum

Kerstmis staat weer voor de deur.

Kerstmis met zijn gezellige feestdagen in huis en met zijn heerlijke vakantie. Misschien heb je er nooit verder over nagedacht, maar je zou je toch wel eens de vraag kunnen stellen: is dat eigenlijk wel alles van het Kerstgebeuren? Je gaat waarschijnlijk naar de Nachtmis. Als je daar eenmaal bent, heb je er helemaal geen spijt meer van, dat je zo vroeg je bed uit moest. Er hangt zo'n fijne sfeer in de kerk. De muziek lijkt wel anders te klinken dan anders. Iedereen is in de beste stemming en je raakt misschien ontroerd door het Gloria en door de woorden van het Evangelie. En dan komen die zogenaamde „stille” Missen, waarin het koor en de mensen kerstliederen zingen. Ook al ben je helemaal geen zanger, in de Kerstnacht doe je mee. Maar met dit alles blijf je toch eigenlijk maar aan de oppervlakte. De boodschap van Kerstmis is: vrede op aarde. En kijk nou eens om je heen. Ik bedoel: kijk nou eens wat er van die boodschap is terecht gekomen. Misschien heb je het al wel'ns bedacht in een geschiedenisles: die hele geschiedenis van ons mensen lijkt wel aan elkaar te hangen van oorlogen. En op het ogenblik voelen we ons allesbehalve veilig: alle dagen brengen de kranten ons het nieuws van opstanden en oorlogen of van dreigende toestanden. Hoe moet dat toch? Is die zending van Christus mislukt?

Vieren we Kerstmis uit sympathie voor Christus, omdat Hij het zo goed bedoeld heeft, maar jammer genoeg ook niet geslaagd is, net zo min als Hammerskjold die de zaak ook maar niet in het reine kan brengen? Nu zul je misschien zeggen: „Ja, maar dat is de schuld van Rusland.” Ik vind het flauw om dat te zeggen. Dat zeggen sommige jongens en meisjes op school ook als ze ruzie hebben: hij is begonnen.

Op Kerstmis moet je eens goed luisteren naar die Kerstboodschap van God: Vrede op aarde aan de mensen van goede wil. En dan jezelf afvragen: ben ik van goede wil? En waarin bestaat dat? We zullen nooit vrede in de wereld krijgen door oorlog. De vrede komt niet door te vechten tegen anderen. Je moet vechten tegen jezelf. Je moet je eens afvragen, of jouw houding bij anderen verzet oproept. Als jij iemand door je houding uitdaagt, dan moet je het niet gek vinden, als die ander zijn haren overeind zet en zich tegen jou wapent om jouw

aanvallen af te slaan. Je kunt iemand zo gemakkelijk uitdagen door je kritiek, door een arrogante houding, door roddelen, door iemand te negeren en door iemand te negeren. Zolang je dit doet, ben je niet van goede wil, ben je ook geen vredestichter. En toch wordt dat van jou en van iedereen verwacht, Abbe Pierre zei eens: de vrede is besmettelijk. Als jij vrede hebt in je hart, dan werkt dat aanstekelijk op anderen.

Natuurlijk gaat dat allemaal niet ineens: je moet het niet zo gauw opgeven en in deze zaak heel veel geduld hebben. O.L. Heer heeft nu al twee duizend jaar geduld met ons. Maar je moet er ogenblikkelijk mee beginnen, niet wachten tot je het van anderen ziet, want die anderen wachten misschien weer op jou en zo gebeurt er nooit iets. Maar je zult slagen, want het Kerstkind noemt zich Emmanuel, dat is: God is met ons.

God wil ook met jou zijn om je bij die opdracht om vrede te brengen te helpen. En omdat God met je is, daarom is dat Kerstfeest zo zalig, in ieder opzicht. Dat wens ik jullie allemaal van harte toe: Zalig Kerstfeest.

Moderator.

Pastoran Katolik, Kediri, Java, 1 dec 1960

Beste Missievrienden,

Niemand reageerde op mijn brief van 13 september. Of toch wel? en dan is je gebed verhoord want ik vroeg om te bidden voor een doodziek jongetje ver in de bergen. Alle hoop was opgegeven maar nu is hij weer hersteld. Broodmager natuurlijk. Mijn advies om het kind kracht voeding te geven wordt door de ouders niet opgevolgd. Daar zijn ze te dom voor, ze denken dat de natuur vanzelf geneest.

Toen ik voor het eerst een begrafenisstoet zag, ergerde ik mij. Men solde gewoon met het lijk, een kist kennen ze niet, het was gewikkeld in doeken. Een lange stoet van mannen, geen enkele vrouw, volgde het lijk, al pratend, rokend en lachend. Nu begrijp ik het en ik waardeer het. Sterven, zo leert de Islam, is geen ramp, het is verhuizing naar een beter leven en daarom mag je geen spoor van droefheid tonen. Vrouwen kunnen zich moeilijker beheersen en moeten daarom thuisblijven. Een christelijk idee. Toch ontbreekt er iets aan de eerbied voor de doden, want hun kerkhoven, waar men meestal niets ziet dan houten paaltjes boven de graven, zijn slecht onderhouden. Nog sterker als in Surabaya een welgestelde Chinees wordt begraven in een kist van kostbaar hout, dan moet het graf bewaakt worden. Anders graaft men het lijk op en steelt de kist. Zij (de Chinezen) hebben grote eerbied voor de doden (ouderverering) en een Chinees kerkhof telt soms prachtige monumenten. Maar hun begrafenis gaat gemoedelijk. Ik begroef eens een Chinese vrouw, waarvan heel de familie heiden was. Afwisselend met de familie deed ik de begrafenisplechtigheden. Zij brandden wierookstokjes op een altaartje bij het graf, ik zwaaide met het wierookvat. Ze leggen op elke hoek van de kist een cent en lieten een kip in het graf (voor de reis naar de hemel). Onder mijn gebed kreeg ik een glas limonade en nam het dankbaar aan in die tropenzon, maar weigerde een sigaret met te zeggen dat men in Rome bij een lijk niet rookte. Gisteren moest ik een meisje begraven van anderhalf jaar in een bergdorpje vlakbij Kediri. Ze was nog geen dag ziek geweest en natuurlijk komt er geen dokter — die zijn schaars en onbetaalbaar. Ze stierf 's middags om 3 uur en werd om 5 uur begraven. Waarom zo'n haast? Volgens de wet mag een lijk niet langer dan 24 uur boven de aarde staan. Maar dat was de kwestie niet. De ouders wilden 's nachts het lijkje niet in huis houden, dat brengt onheil. Dat is bijgeloof natuurlijk. We kunnen duizend preken houden over het niet bestaan van geesten, zij weten het beter want zij of hun kennissen hebben die geesten gezien, vooral in de nacht bij een kerkhof. Daarover zou ik sterke staaltjes kunnen schrijven, misschien later. Is dit bijgeloof zondig? Vraag maar aan je Moderator. Het slijt met de jaren, of de eeuwen. Wie van jullie beantwoordt deze brief?

*Bidt goed, de oogst is rijp
Hartelijke groeten,*

Pater G. Boonekamp

i d f s

CULTUREELIS

Onlangs kreeg ik een brief onder ogen, waarin melding gemaakt werd van een waarlijk lofwaardig streven. Enkele verspreid in den lande wonende collega's, ook scholieren ener middelbare school dus, hebben n.l. het plan opgevat een boekje uit te geven. Een bijzonder boekje echter; want juist om de volgende reden werden het initiatief en de organisatie ter hand genomen door onze eigen generatie, opdat ook wij degenen kunnen zijn, die tot de uitgave medewerken.

Natuurlijk zullen dan ook wij, Pius X-lyceïsten, de collaborateurs van dit boekje zijn. De bedoeling is namelijk, dat wij onze bijdrage leveren tot het vullen ervan. Deze bijdragen zullen bestaan uit literaire produkties, zowel proza als poëzie.

Men neme dus de pen ter hand en schrijf! Gezien de vele poetische ontboezemingen die telkenmale in ons Bolwerk te lezen, zij het — naar uit de reacties blijkt — niet altijd te begrijpen zijn, mogen we er toch op rekenen dat er een uitermate grote belangstelling gevonden zal worden.

Dit toch is een unieke gelegenheid om openlijk naar buiten te treden.

In dit boekje zal uiteraard een geselecteerde groep verhalen en gedichten worden geplaatst, niet alleen van leerlingen uit het binnenland, maar ook van leerlingen uit andere landen, terwijl waarschijnlijk enkele bijdragen zullen worden geplaatst van schrijvers als o.a. Harry Mulisch, Paul Rodenko, Harriet Laurey, Godfried Bomans en Anton van Duinkerken.

Zoals reeds in de aanvang werd opgemerkt, dit is een lofwaardig streven, en wij mogen wensen dat het te ontstane geheel een hoogste graad van cultureel aanzien zal verkrijgen.

Wij nu, leerlingen van het Pius X-lyceum, hebben wij al niet verschillende prestaties van interscolair belang geleverd? Ja zeker, en hier is nu een mogelijkheid om te tonen welk een eer we er in leggen om leerling van het Pius X-Lyceum te zijn. Zorg dat ook wij onze bijdragen leveren voor dit boekje.

Dienaangaande even de zakelijke gegevens in de loop van januari en februari '61 verwachten wij de copy voor het bedoelde boekje. Deze zien wij gaarne ingeleverd bij het dagelijks bestuur van onze school, omdat dit de organisatie in handen heeft. Voorts voor degenen die kennis van het resultaat zull en willen nemen, de prijs van het boekje zal beslist beneden fl 2,50 liggen en om zich alvast van een exemplaar te verzekeren kan er een aanvraag gericht worden tot het dagelijkse bestuur.

almar deerenberg

aan Hendrik^(n.l.) te d.

Ondanks het feit dat ik jouw artikeltje in het eerste nummer van de 4e jaargang met rode oortjes heb gelezen, beste Hendrik, kan ik het toch niet eens zijn met een van de mededelingen die je daar deed. Je beweerde n.l. dat ik tijdens de verkiezing ben opgehangen. (zie noot van de Red.) Het feit dat ik deze letters nog op papier kan zetten, bewijst wel dat dit niet geheel juist is. Kleinigheidje hoor, maar ik schrok toch wel even toen je me kwam condoleren.

Dan heb ik nog een vraag. Je ondertekende je artikeltje met Hendrik (n.l.) Ik vind Hendrik een fijn vaderlandse naam; we hebben in onze geschiedenis o.a. Frederik Hendrik en diverse brave Hendriken gehad, misschien herinner je je dat nog, leuke vondst dus; maar wat vermag dat (n.l.) hier uit te drukken?

Ik weet door de welwillende medewerking van het verklarend handwoordenboek der Nederlandse taal uitgegeven door J.B. Wolters alleen, dat „n.l.” de afkorting is van non liquet (Latijn). Dit non liquet nu was een rechtsterm van het oude Rome, en betekent: de zaak is (mij) nog niet duidelijk, en gaf aan dat de rechter nog niet wilde beslissen over schuld of onschuld van de aangeklaagde. Nu je dit weet, kun je je misschien voorstellen dat het verband tussen Hendrik en (n.l.) mij te enenmale ontgaat en dat de zaak mij, om met de oude Romeinen te spreken, nog niet duidelijk is.

Nu blijven ons drie mogelijkheden over. Ik zal ze je in volgorde van waarschijnlijkheid opsommen:

- a) je hebt je vergist en bedoelde N.N. (nomen nescio – de naam weet ik niet of: een onbekende) te schrijven;
- b) mijn woordenboek is niet volledig en de afkorting n.l. heeft nog een tweede betekenis. (In dat geval stel ik voor een gezamenlijk schrijven terichten tot de firma Wolters om aan deze toestand een einde te maken),
- c) je hebt zelf een geheel nieuwe afkorting gecreeerd, die je ons dan, naar ik hoop in het volgende nummer gaat verklaren.

herman.

Noot van de Redaktie:

Deze opmerking slaat vermoedelijk op de door de heer Hendrik, al of niet (n.l.), aan het papier toevertrouwde zin: „Een van de beste affiches was wel die van Herman Rademaker, onze Bolwerkcartoonist, die tegenover het gymlokaal hing. (zie 4e jaargang nr. 1: Verkiezingen enz door Hendrik (n.l.))

Herman Rademaker

OUD^E ONTOEST IN
 De GRIEP van HET NIEUWE

Kreunend trekt de grote baggermolen aan zijn stalen ketens
 Schuren, kraken, knersen, piepen;
 De eeuwige eentonige muziek van de werkende mens.
 Zwoegen, ploeteren, sjouwen, zweten;
 Voor /mijn land, voor /mijn gezin, voor /mijn brood voor /mijn kroost.
 Werken, eten werken, werken werken werken en
 Misschien..... misschien eens slapen.

Schep, klats; schep, klats; schep, klats.
 Eentonig dwingt de machinale wil van de baggermolen
 zijn last naar de oppervlakte

Schep na schep; schep na schep.
 Eens vruchtbare grond misschien door mijn voorvaderen bewerkt.
 Misschien een knoestige hand, dik van eelt,
 Een spade omklemmend; als een drenkeling in nood zich aan God klemt.
 Voor /zijn vrouw, voor /zijn kinderen; vader op zoon,
 Werken, zwoegen, ploeteren voor de jonge generatie:
 Voor Mij!!

En nu...? Nu klemmen m'n knoestige eeltige
 handen zich aan de hefboom.
 Mijn hand beheerst het eentonige ritme.
 Niet voor mij. Neen, werken voor zichzelf is een vloek!!
 Werken, zweten, ploeteren voor /mijn kroost.

Mijn hand verplaatst „mijn grond”, schep na schep.
 Van schep in sleuf. Van sleuf in boot. Van boot
 in buis. Van buis op grond: oude grond.

Eenzaam bezinkt het vette water met zweet
 Bezwangerd in de bodem.
 Een nieuw stuk land: een oud nieuw stuk land.

Heien, spitten, bouwen.
 Staal, beton, glas, plastic
 Als enorme doorzichtige kasten groeien de „woningen”
 Ze groeien door mij, van mijn zweet: voor mijn kroost.
 Als een vlieg in een stulp wonen ze daar, mijn kroost:
 Een stulp op mijn zweet.

Elektriciteit, atoom, straalmotoren,
 vliegtuigen, auto's, motors
 Toch zullen ze zweten! Ze zullen zweten,
 ploeteren, zwoegen voor hun kroost.
 Ze zullen zweten op mijn zweet, op mijn
 nieuwe grond.

t. van hall 3D

DE SOLLICITATIE

Hij was lang en ziekelijk bleek. Hij hield zijn benige zwartbehaarde hand krampachtig in de leren lus en had moeite om in de volgepakte tram met zijn grote voeten niet op de tenen van de anderen te staan, zijn aanwezigheid met een vage glimlach en een minimaal ruimtegebruik trachtend te doen vergeten. Het was drukkend heet in de tram en de man naast hem had knoflook gegeten, hetgeen bij elke ademtocht duidelijker werd.

Hij zag dat hij was waar hij wezen moest en wrong zich met een verlegen, verontschuldigd gemompel langs de mensen voor hem. Hij sprong vanaf de bovenste tree van de nog rijdende tram op de halteplaats, wachtte gelaten in de druilerige regen tot een paar fietsen en een auto gepasseerd waren, schoof toen snel het glibberige asfalt over en snoot aan de overkant volkomen voldaan zijn neus: de tramrit was kosteloos geweest, hij had zijn vierrittenkaart niet laten afstempelen.

Zijn voldaanheid regende snel weg en hij keek traag peinzend omhoog naar de sierlijke gouden letters op het gemoderniseerde, uit lichtgrijs natuursteen opgetrokken gebouw. „Wiedermeyer & Aamlandt” – een gevoel van moedeloosheid overviel hem maar hij vermande zich en liep snel door een matglazen deur naar binnen, bleef 'n ogenblik staan, tastte met zijn fletse ogen de kale hal met haar witte, zwartgeaderde tegelvloer af en liep enigszins onzeker naar het bureautje, van waarachter een meisje met rode lippen naar hem opkeek en vroeg waarvoor hij kwam. Hij zag de kaarsrechte, donkergroen glanzende plant schuin achter haar.

„Dat is een mooie ficus”, zei hij. Ze lachte verbaasd, vond het vreemd.

„Sorry” zei hij kleurend, „Ik bedoel, ik zou de heer Wiedermeyer willen spreken; ik had een afspraak om half zes.” Ze knikte, drukte op een knop en maakte via een huistelefoon zijn komst bekend. Hij kon direct naar boven. Tweede deur rechts.

Het was een zachtgele deur met een koperen bordje – J.J.J.Wh. Wiedermeyer. De man vroeg zich af waar Wh. de initiaal van was. Toch deed de hele naam hem plotseling bekend aan. Het deed hem denken aan vroeger.... vroeger?

Hij klopte, ging naar binnen. Het was een grote kamer met een groot metalen bureau, waarop een grote witte telefoon. Ernaast stond een lege kristallen asbak. Behalve deze en andere attributen was de kamer leeg. Toen hij de deur opende om weer naar buiten te gaan, liep er iemand langs, „Gaat u maar vast zitten, ik kom zo.” Hij ging zitten, liet de deur op een kier staan... Het werd niets. Hij zou ook

deze baan niet krijgen. Wiedermeyer zou net zo zijn als alle anderen. Wiedermeyer zou ook goedkeurend knikken op zijn antwoorden en quasi-geleerd zijn diploma's bestuderen. Tot ook Wiedermeyer zou vragen waar hij hiervoor had gewerkt. Dan moest hij weer zeggen dat hij hiervoor niet gewerkt had, dat hij zes jaar in een sanatorium had gelegen. Wiedermeyer zou dan weer een doktersverklaring vragen, dat hij geheel genezen was. Maar daar kon hij niet voor zorgen, dat kon hij toch niet...

Wiedermeyer kwam binnen en deed zijn bureaulamp aan. „Excuus dat hij had laten wachten, hij had het erg druk. Sigaret?” „Nee, geen sigaret.”

De vragen kwamen, de antwoorden ook. Wiedermeyer knikte goedkeurend. Waarom knikte hij? Om straks te zeggen dat meneer nog wel van hem hoorde? Wiedermeyer, J.J.J.Wh. Wiedermeyer.... Plotseling wist hij het. Hij antwoordde automatisch op de vragen van een man die ineens geen vreemdeling meer voor hem was. Vijfentwintig jaren vielen weg. Hij zag in het gezicht achter die donkere hoornen bril het gezicht van de jongen die hij had gekend. Hij hoorde hem, weinig minder autoritair door zijn neus pratend dan toen. Jan Wiedermeyer, een jongen waar hij een sigaretje mee had gerookt, waar hij mee in de klas had gezeten en platen mee had gedraaid.....

Hij had het in ieder geval verder gebracht dan hijzelf.... Jan Wiedermeyer..... misschien had hij geluk gehad.

„Dat was dan afgesproken, meneer zou met ingang van maandag een maand op proef komen. Als hij morgenochtend om tien uur even langs kwam, dan konden ze de zakelijke aspecten even bespreken, hij had momenteel weinig tijd.” Hij gaf hem een hand. „Pardon, hoe was de naam ook al weer?” „Juist, ja, Hoefslag; veel voorkomende naam”.....

Hij suisde langzaam in de lift naar beneden. J.J.J. Wh. Wiedermeyer had hem niet herkend. Hij ging via de hal naar buiten. Het meisje lachte naar hem. Hij zag het niet.

Buiten kwam hij in de kletterende regen tot bezinning. Hij zou de betrekking niet aannemen als hij nog een klein beetje zelfrespect had.

Hij liep langzaam een telefooncel in, belde op en zij dat hij tot zijn spijt de betrekking niet kon accepteren. Het meisje zou het doorgeven. Voldaan deed hij de celdeur achter zich dicht en bleef een ogenblik in de regen staan. Hij wist dat hij zichzelf later een stomeling zou vinden dat hij dit gedaan had,..... morgen wanneer ze weer zouden zeggen dat hij nog van hen hoorde. Hij liep langzaam over de glimmende straat naar een patat-fritezaak, een vage glimlach om zijn mond en hij staarde peinzend de verlichte laatjes van de automaat in, de voordelen van een bamibal tegen die van een nierbroodje afwegend.

*

herman.

KLASSEVERTEGENWOORDIGERSVERGADERING OP 11 NOVEMBER

Voorzitter Almar Deerenberg opende de vergadering waarna het bestuur gekozen werd

Sekretaresse	Sylvia de Rijke
Penningmeester	Fons Kemper
Kultureel adviseur	Fer Krielen

De beide gymnastiekafgevaardigden zullen zijn voor de jongens Harry de Breet, en voor de meisjes Els Spaan.

De voorzitter wordt gekozen door de school, sekretaris en penningmeester door de vergadering. De kultureel-adviseur wordt gekozen door onze Academie, de Stoa en hij zal dan ook de voorzitter van de academie zijn. De beide gymnastiekafgevaardigden worden gekozen door de gymnastiekleraren, omdat er tussen hen een nauw contact behoort te bestaan. Hierover werd nog even gediscussieerd, maar de vergadering vond dit niet meer dan billijk, aangezien de gymnastiekleraren al heel wat tijd aan de leerlingen spenderen buiten hun lesuren, voor het organiseren en houden van allerlei sportwedstrijden.

Nadat het bestuur achter de tafel had plaatsgenomen begon men met de behandeling van de statuten (hiervan zal in het volgende Bolwerk een uittreksel verschijnen). Verder werd bepaald dat iedere leerling een contributie van f 0,25 moet betalen, zodat de vergadering bij eventuele plotselinge gevallen over wat geld kan beschikken.

Of de vergadering ook openstond voor leraren en leerlingen was ook een groot probleem. Besluit: zowel leraren als leerlingen kunnen de vergadering bijwonen, mits zij toestemming hebben gekregen van de voorzitter.

TO BE OR NOT TO BE

Als er mensen zijn die menen dood te moeten vallen op het feit, dat Hamlet zijn vader vermoordde en niet zijn stiefvader, laat ze dan gerust hun gang gaan, mijn zegen hebben ze.

Als er echter mensen zijn die beweren, dat ik van de film Hamlet niets begrepen zou hebben, dan nodig ik deze mensen uit dit aan mij te komen vertellen, maar niet aan een of andere klas.

Ik heb geen filmbespreking gegeven, maar geprobeerd de inhoud van de film zo goed mogelijk te "vertellen". Ik ben geen beroepsrecencent, dat weet ik, en als er dan een fout in komt, is dat heel menselijk.

Ik hem mijn stuk niet in welluidende, hoogdravende volzinnen geschreven, maar zo, dat — naar ik meende — iedereen het kon begrijpen. Als deze individuen nu zich groepen voelen, kritiek te moeten leveren, laat hen dat in „Bolwerk" doen, of laat ze hun mond houden. Maar ga niet staan bleren: „dat heeft—ie niet begrepen."

Ik hoop, dat er nu serieuze kritiek komt.

paul gravemaker.

Party

Hij droeg een slechtzittend oud pak. Zijn revers waren versleten en het gesteven front van zijn overhemd zag er verformd uit en hing erbij als een slabbetje. Zijn das was zwart. Hij had een butler kunnen zijn als hij niet alle kentekens had vertoond van een gehuurde kellner.

— „Ik ben Mr. Laim” zei ik. „Mr. Jones verwacht mij.” De man glimlachte. Ik geloof dat het charmant bedoeld was. Het gezicht lichtte op en de diepe lijn tussen de wenkbrauwen verdween. Een stel gebroken, aangestoken tanden werd zichtbaar. Hij sprak met een zachte, geruststellende stem en een beschaafd accent: „Wilt U binnenkomen. M'sieur Jones zei dat U zou komen.”

Hij ging me voor naar de hall. Het rook er bedompt naar vochtige jassen. Ik deed mijn jas uit en hing hem op een open plaats. De kellner stond voor me en hield uitnodigend een blad met glazen op. Ik nam een glas en gooide het in een teug achterover. De prikkelende smaak beviel me en ik nam er nog een. De kellner zei: „Ik ben blij dat de cocktails U bevallen m'sieur, het is mijn eigen mixture.”

Van de overkant van de gang kwam een geroezemoes van stemmen. De kellner ging voor en zei over zijn schouder: „Mr. Jones is in de kamer rechts, hij is de gastheer. Als U iets nodig mocht hebben — iets speciaals — dan ben ik tot uw dienst, m'sieur.”

Ik ging de kamer binnen. Iedereen praatte door elkaar en het klonk als een te snel afgedraaide plaat van 'n menigte voetbalenthousiasten. Het te grote aantal mensen was opeengepakt als sardines in blik.

Ik zag hoe de kellner zich als een aal naar een man toewrong, die kennelijk mijn gastheer was. Hij kwam op me af en zei met schorre stem: „Ik ben blij dat U gekomen bent. Ik ben ziek van deze fuif. Niemand van degenen die ik niet mag wil weggaan. Het leven is een hel, vindt U niet?” Hij draaide zich om en verdween weer in de menigte. Ik liep naar een groot buffet, waarop volle glazen champagne-cocktails stonden. Ik bediende mezelf en leunde, om me heen kijkend, tegen het buffet.

Ik vond het een rot fuif.....

Ik geloof dat ik die avond iets te veel gedronken had en ik had geen notie meer van de tijd. Er waren nu nog maar ongeveer twaalf mensen, die aten, dronken en praatte. De meeste van hen waren aangeschoten. Ik nam nog een brandy-soda. Ik vond dat ik genoeg gedronken had. De hall was leeg en Mr. Jones was verdwenen. In de hoek was de kellner bezig met het omspoelen van lege flessen.

„Ik geloof dat het tijd wordt voor een van je speciale drankjes” zei ik. Hij liep naar een kast en pakte een fles. „Dit is niet de brandy die U de hele avond hebt moeten drinken, m'sieur.” Ik goot de drank in m'n keelgat en hield m'n glas op voor 'n tweede. Daarna greep ik mijn jas, zette m'n kraag op en liep niet helemaal zeker meer, de regen in.....

Toen iedereen vertrokken was, begon de kellner de glazen op te ruimen en de asbakken te legen. Hij zag er vermoeid uit. Toen hij bij de tafel kwam die bij een rustbank stond, bemerkte hij een klein zakboekje dat in de spleet tussen de kussens

Party

lag. Hij nam het op en bracht het aan zijn neus. Hij vond dat het een prettige lucht verspreidde. Hij stond in de verlaten kamer en draaide het zakdoekje om en om tussen zijn vingers, denkend aan vrouwen en geuren en andere heerlijke dingen. Zo stond hij een paar minuten. Dan stak hij het doekje met een zucht in zijn zak en ging door met asbakken ledigen en gebruikte glazen opruimen....

Gelone.

interview met ^(voor onze Pius-tieners) "The Blue Diamonds"

Enige tijd geleden ben ik in de gelegenheid geweest om de Blue Diamonds te interviewen. Enige vragen die ik hun stelde, laat ik hieronder volgen:

1.- *Hoe zijn jullie in de showbusiness terecht gekomen?*

Wij zijn ontdekt door een talent-scout van onze grammofoonplatenmaatschappij. Onze eerste successen boekten wij in de Teenagershows van het blad Muziekparade, die kort nadat onze eerste grammofoonplaat verscheen zijn gestart.

2.- *Welke zijn jullie favoriete vokalisten?*

De beste Nederlandse vokaliste is naar onze mening zeker Rita Reys; ook Greetje Kauffeld horen wij erg graag. Wat het buitenland betreft zijn bij ons de Everly Brs. favoriet, maar ook Johnny Mathis en Connie Francis mogen er zijn.

3.- *Heeft een van jullie al trouwplannen?*

Nee, daar wilden wij nog een beetje mee wachten.

4.- *Wat zijn jullie hobbies?*

Vissen, schaatsen, sport, bierviltjes sparen en.... muziek.

5.- *Wat vinden jullie van de beschuldigingen inzake imitatie van de Everly Brothers?*

Misselijk gedoe, verder geen commentaar. Wij trekken ons er overigens niets van aan.

6.- *Worden jullie dikwijls lastig gevallen door fans?*

Nee, dat valt tot dusver erg mee, wij zijn tenminste nog altijd heelhuids thuisgekomen.

7.- *Wat zijn de toekomstplannen?*

Riem wil doorgaan in de muziek, hij zal aan het conservatorium gaan studeren.

Ruud voelt meer voor de technische richting.

8.- *Hebben jullie drukke muzikale bezigheden nog invloed op jullie schoolwerk?*

Omdat wij alleen op zaterdag optreden hebben wij voldoende tijd om ons werk op school alle aandacht te geven.

9.- *Wat vinden jullie je beste grammofoonplaat?*

Ramona.

10.- *Hebben jullie al een auto?*

Nee daar zijn wij nog niet aan toe.

11.- *Wat vinden jullie van de Everly Brothers?*

Wij vinden het prachtkerels en wij zouden ze erg graag eens persoonlijk ontmoeten

Wij zijn wel erelid van de Everly Brothers Fanclub in Amerika.

12.- *Wat is jullie prettigste ervaring geweest?*

Ons optreden op de Avro-Landdag in Apeldoorn, nog nooit hadden we zo'n dankbaar publiek.

13.- *Wat is jullie onprettigste ervaring geweest?*

Het geval Jansje Peters, Er zijn toen in een dagblad zeer ten onrechte onprettige en onjuiste dingen over ons geschreven.

recht, zwart

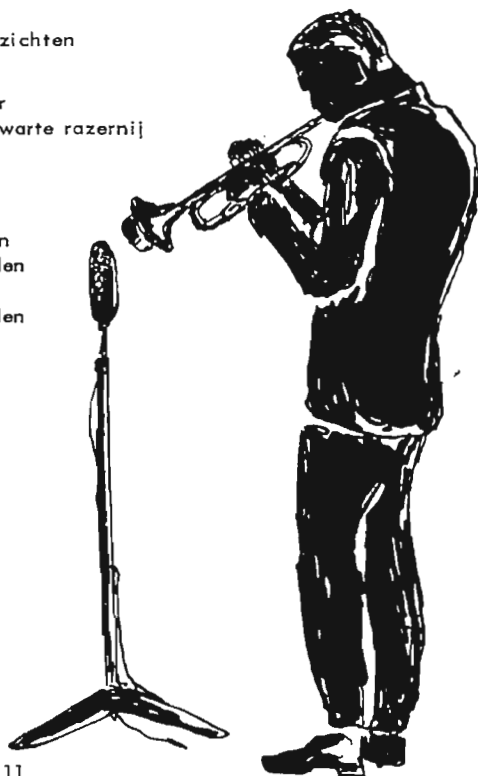
om redenen waar de aarde niet van weet
de bomen stilzwijgend over kreunen
hun wortels samentrekken
vragend de aarde:
wat is recht?
en mijn lippen makend sporen
wat eens woorden waren

schrijven gedichten met 10 vingers
schrijven met witte inkt op zwarte muren:
zwarte schaduwen hebben
negers zoals blanken
zwarte gedichten op witte gezichten

waarom eten wij niets moeder
waarom eten wij geen ravenzwarte razernij
of desnoods
dove dadels der democratie

men moet eerst goed leeg zijn
wil men opnieuw gevuld worden
men moet een goed koud zijn
wil men opnieuw gepeld worden

en dan
omhangen
met zwartzwart herten
de witte kou
in kunnen.

BOEKHANDEL "URBI ET ORBI"

N.V. DE R.K. BOEKCENTRALE

de oudste en grootste school-
boekhandel voor het gehele ka-
tholieke onderwijs in Neder-
land.

De deskundigheid op het gebied van schoolboeken
verworven door de ervaring gedurende vele jaren
waarborgen U de beste bediening.

Voor de leerlingen van het
Pius X Lyceum is het adres

BOEKHANDEL "URBI ET ORBI"

Rokin 130 - telefoon 37586-37624 - AMSTERDAM-C.

SCHOOL-TRAININGSPAKKEN

- SHAWLS EN - KLEDING

levert

**SPORTHUIS
"HAARLEM"**

tel. 02500 - 12215

GROTE HOUTSTRAAT 123

H A A R L E M .

DE LEVERANCIER VAN UW SCHOOL

ZOUTLOZE en SUIKERVRIJE
VOEDINGSMIDDELEN

bij

"HET ZEEUWSCHE MEISJE"

Gravenstraat 9, Tel. 41204

Kinkerstraat 112-114, Tel. 85273

El. Wolffstraat 31, Tel. 80162

N.V. UTRECHTSCH E

HYPOTHEEK BANK

en samenwerkende banken

AMSTERDAM-C

Keizersgracht 482

SPECIALISTEN

in

vloerbedekking, tapijten, bedden,
dekens

Martin!

Koninginneweg 221

tel. 73 49 78

verstrekt gelden op hypotheek

tegen voordelige condities

DE Kolenhandel voor WEST
firma C.G. VAN OOSTROM en Zn.

v. Slingelandtstr. 11-19 tel. 126501-122643

Bos en Lommerweg 242 tel. 86748

Dr. H. Colijnstraat 235 tel. 133339

Jan Tooropstraat

OOK voor OLIE zijn wij speciaal ingericht

„CYCLOPRINT“

Hoofddorp plein 6 — Telefoon 85519

Amsterdam - West

Technische verzorgers van „bolwerk“

dekke
jongens

Zoals iedereen weet, gaat „SARTO“, onze hockeyclub, zijn tweede jaargang tegemoet; maar..... er zit nog een grote maar aan, wij weten niet of het wel zal doorgaan.

Want het zal allemaal afhangen van het clubhuis (dat noe gebouwd moet worden) en dat clubhuis wordt pas gebouwd, als wij een bijdrage van fl 3500,- zullen hebben betaald. Dit is nog maar de eerste stap! Het hele clubhuis gaat fl 12 000,- kosten.

Dit grote bedrag moet bij elkaar komen, want wij hebben in september j.l. van de gemeente velden gekregen, op voorwaarde dat wij er een clubhuis op zetten; doen wij dit niet, dan worden de velden aan een andere club gegeven. Er zit bovendien aan verbonden, dat het hele bedrag ongeveer 1 januari a.s. bij elkaar moet zijn. Wij hebben nu ongeveer 1500 gulden bijeen.

Zijn er soms verscheidenen, die ook geld willen ophalen (bij ouders of kennissen) dan kunnen zij bij Juffrouw Verberne een brief krijgen, waarin staat wat wij nu besproken hebben; dit is om eventueel wantrouwen te voorkomen.

Degenen die fl 5,- of meer ophalen, krijgen een „Sarto“-fuif gratis. En hij of zij die het meeste geld bij elkaar haalt, krijgt een fototoestel.

Dus..... doet allemaal je best ! ! ! ! !

de goalgetters.

VOLLEYBAL VERENIGING „PIUS X“

Weer of geen weer, volleyball gaat door..... en wel op iedere woensdagavond in ons lyceum van 7-8 uur voor de meisjes en van 8-9 uur voor de jongens.

Kosten fl 2,- per maand. Bij voldoende deelname worden deze kosten minder.

Heb je idee, meld je dan bij onze trainer, de heer Verhagen.

14.— Hebben jullie wel eens onenigheid?

○ ja, vaak genoeg, maar nooit voor lang en soms moeten wij er zelf om lachen.

15.— Zijn jullie wel eens nerveus?

In het begin waren we altijd erg zenuwachtig, maar nu is dat bijna helemaal over. Dat hangt trouwens ook weer veel van het publiek af.

gerard inden 5d

[Advertentie]

DE AVONTUREN VAN WHISKEY-SPIKE EN PLATPOOT TEX
Strip voor intelligente lezertjes

L.S.

Op veler verzoek, o.a. van hun fanclub, hervatten wij het publiceren van de strip: „De avonturen van Whiskey-Spike en Platpoot-Tex”. Wij hopen ten zeerste dat U veel genoeg zal beleven aan deze aangrijpende belevenissen van onze stoere bonken.

Om het feestgenot te verhogen kunt u af en toe een slokje FAR—WEST—WHISKEY (het merk dat Spike ook drinkt!) tot U nemen.

So long, guys.

Hoogachtend,
Macdrunk, Macdrunk & Macdrunk Jun.,
Sainte Mhor. —
Schotland.

Avontuur II Winnetou's dood.

Hoofdstuk 1. De Karavaan.

Traag dwarrelden stofwolken omhoog. Het klappen van zwepen en loeien van ossen vermengde zich met het gekraak van leer en ratelen van wielen. Wij zien, beste lezertjes, de geharde karavaanleider Johnny, bijgenaamd „de Haas” eenzaam voor de groep uitrijden. De angst staat met grote letters in zijn ogen gegrift. De woeste wilde Apachen van Winnetou hadden gisteren zijn karavaan overvallen, half afgeslacht en vermoedelijk opgegeten. Onder de betreurende lijken was de onvervangbare gids. Heilaas, heilaas, wat moesten ze beginnen in deze woeste streken, waar achter ieder rotsblok een Injun *) kon schuilen. Weer naderden ze zo'n gevaarlijke canon.**) Er stond wel een bord: Verboden voor Indianen, maar daar stoorde men zich over het algemeen niet aan, en de politie was juist in staking om salarisverhoging. De karavaanleider reed de hoek om, op het ergste voorbereid, hoorde onmiddellijk twee schoten, verbleekte, viel van zijn paard, trok zijn geweer en haalde de grendel over. Radelend vielen de kogels op de grond. „Potverskalp” ***) vloekte hij, „de motten zitten erin.” Daar trof zijn oog een eigenaardig schouwspel. Twee individuen, die achter een rotsblok lagen te schieten. De een scheen voornamelijk uit hoed en laarzen te bestaan, de ander dronk juist uit een Far-West-Whiskeyfles en had een vuur aangelegd. Hij wenkte Johnny: „Kijk uit, d'r zitten hier Injuns” en hij deed zijn ogen dicht en schoot op een bosje.

(De met een goed geheugen begiftigde lezertjes zullen ongetwijfeld onze oude Wild-west-trappers Platpoot-Tex en Whiskey-Spike reeds herkend hebben.)

Onze geharde „Haas” liet zich met een gil vallen, kwam harder gillend overeind en viel weer neer, nu echter naast de cactus ****) Hij bemerkte nu dat er geen vuur was, maar dat er een zijn pijp zat te roken. Ze schoten als gekken op een struik waar een bos veren bovenuit stak. Toen ze na vijf minuten ingeschoten waren hoorden ze een gil hoera! de eerste treffer. Een enorm gekakel klonk op, en een hoogst verontwaardigde kip, gestoord bij het leggen van een ei, rende weg.

*) Injun: indiaan, roodhuid; man met veren Bron De Spoedcursus „Hoe word ik een Wilde Westler in 10 dagen”

) Canon geen meerstemmig lied *) Potverskalp: gangbare wild-westvloek
****) Cactus. stekelige plant

„Zo, opgeruimd staat netjes” zei Spike en feliciteerde Tex. De karavaanleider keek vol ontzag naar deze fabelachtige scherpschutters „Gelukkig” zuchtte hij, „geen Injuns” en er boorde zich een pijl in Spikes hoed. Met een ijselijke gil stortte hij neder. Tex en Johnny zochten ijlings dekking. Het zontje van de karavaanleider kwam te voorschijn en riep: „Pappie, die man met die vieze pijp heb mijn pijl gejat!” Zuchten van oplichting slakend stonden zij op en renden naar de kreunende gewonde.

Bleek rukte Tex zijn makker de doorboorde hoed van het hoofd. Stukken gebroken Far-West Whiskeyfles vielen op de grond. Tex begon ook te kreunen.

„Wat is er aan de hand” schrok Johnny de Haas.

„Dat was onze laatste fles”, hilde Tex.

Spike stond op en stak zijn pijp weer aan. Op deze rooksignalen kwam de karavaan naderbij. De mannen stapten van hun karren en keken met bewondering naar de twee squatters.*)

„Wat doet U eigenlijk hier?” vroeg Johnny.

„Oh, we volgen de avonturen van onze grote leermeester Old Shatterhand op de voet”....

Tex haalde een lijvig boek uit zijn hoed.

„Kijk, we zijn al vlak voor Winnetou's dood.”

„Wat een geluk dat wij U tegengekomen zijn, zou U ons willen beschermen tegen de woeste Injuns, onze gids is opgegeten,” smeekte Johnny.

„N.N.Nee” bibberde Spike, „we moeten.....eh..... Old Shatterhand uitlezen.”

„Ja, dat moeten we,” beaamde Tex opgelucht.

„Ja maar wat moet er dan met de karavaan Far-West-Whiskey gebeuren als.....”

„Far-West-whiskey!!!” vielen Spike en Tex hem in de rede, „ach, we hebben het boek toch al bijna uit, laten we het maar doen, laten we die whiskey.....eh... die kleine bloedjes van kinderen maar beschermen.” Een bulderend gejuich ging op.

„Dan voorwaarts!” schreeuwde Spike en sprong op zijn paard, viel er weer af en schoot drie keer in de lucht. Alle paarden en ossen sloegen op hol en een doolie mus viel op z'n hoed.

„Wat kan die kerel schieten,” hijgde Johnny, „hij raakt op honderd meter afstand een arend, zonder te kijken.”

„Twee tweede Buffalo Bill's” fluisterde men en voort ging het in wilde vaart.

Hoofdstuk 2: In het Bolwerk der Indianen **)

„Uch! Mij hebben whiskey-karavaan gevolgd. Hij komen om hoek van de tand van Grote Witte Wolfsgebergte” sprak Bloody Vliegenmepper tot het opperste opperhoofd van de beruchte Indianenstam de Apachen, Winnetou.

Op dat moment hoorde men het geluid van een gierende paardenrem en een nieuwe Indiaan vloog de tent binnen en belandde in de pot met uiensoep.

„Karavaan zijn reeds bij oor van Grote Witte Wolfsgebergte, zij naderen in razende vaart!”

Winnetou stond plechtig van zijn met scalpen bedekte zetel op en sprak:

„Mobiliseer het hele leger, we moeten whiskey hebben; de kinderen krijgen dorst.”

Spoedig stond het machtige leger opgesteld naast hun strijdbaftige oorlogsrossen. Winnetou, prachtig opgetuigd, trad naar voren om te spreken. Hij was een geweldige phillippiker.***)

*) Vert.: Ferme wildejongens, stoere west knapen

**) heeft niets te maken met mislukt schoolblaadje.

***) flauw grapje voor gymnasiasten.

„Krijgers!” brulde hij „kunnen we het ons nog langer laten welgevallen onze kinderen dat vieze vuurwater *) voor te zetten?”

— „Nee!” brulde de opgezweepte menigte

„Willen we limonade?” Het werd stil. Iedereen begon koortsachtig te beraadslagen. Hier en daar klonk verward ja en nee en zelfs: „Wij willen Riedel!”

Men ging over tot hoofdelijke stemming. Met 3000 voor en 2999 tegen werd de motie whiskey met overweldigende meerderheid van stemmen aangenomen.

„Volg mij dan o dappere, vredelievende krijgers!”

Vanuit zijn staftent echter klonk een stem: „Winnetou!” Heb je je vitamine-c tabletjes al ge-slikt?”

„Ja moe” loog hij met een vies gezicht, slingerde zich op zijn ros en voegde zich bij zijn cavalerie. Deze was in grote beroering. Verspieder no. 3 was aangekomen, die de verontrus-tende mededeling deed dat de whiskeykaravaan nu geleid werd door twee doortrapte scherp-schietende prairierotten. Volkomen onthuts zakten een paar duizend indianen in elkaar. Dit was een ware tegenslag. Winnetou besliste: „Dit is geen partij, zo kunnen we niet vechten. Vannacht als iedereen slaapt, vallen we aan. Dan zijn ze in de Koude Knekel Kloof. — Van-nacht hebben we whiskey. Op de plaats rust!”

*) mengsel van 1 deel spiritus op 10 delen slootwater
(uittreksel Drankwet, art. 111)

abak. &
r.w.j.c.

(wordt vervolgd.)

DISCUSSIE AVOND V GYMNASIUM

Donderdagavond 17 november hebben wij, met de gehele klas, gesproken over het onderwerp: „verhouding tussen jongens en meisjes.”

Mijnheer Verhagen hield een uitstekende inleiding die echter, temeer daar het een tamelijk grote groep was, aanleiding gaf tot een m.i. te gevarieerde discussie.

Mede hierdoor is de avond geen afgerond geheel geworden en zijn wij niet tot een bepaalde conclusie gekomen. Naar mijn mening was dit echter door de aard van het onderwerp en de opzet van de avond niet de bedoeling.

Uiteraard is het niet mogelijk dat iedereen van zo'n bepaalde groep als een klas nu eenmaal is, over juist dit onderwerp actief deelneemt aan de discussie. Het feit dat in het begin van de avond het licht drie kwartier uitviel bood voor velen, door de onwillingheid aan dit soort gesprekken, een goede aanloop.

Maar ik geloof dat een volgende keer dit zelfs niet nodig is voor een goed resultaat.

Een dergelijke avond is naar mijn mening zeer waardevol, niet alleen door het gesprek, maar ook door het feit dat een gehele klas bijeen komt anders dan voor de lessen op school. Het idee is beslist navolgeingswaard en niemand zal van een ol deze en gezellige wijze van besteding van zijn avond spijt hebben.

th. Va

de bode

大由
木

大由
木

Li-Ki is de hogepriester van de tempel bij Kau-Kaan. Het is begrijpelijk, dat hij een hekel heeft aan Tahsu-Eh, omdat die hem steeds weer komt vertellen dat zijn gebeden de goden niet behagen, dat zijn offers niet op de juiste manier worden opgedragen, dat hij niet offert wanneer hij offeren moet, dat hij Kwoen, de aarde, Sioe-En, de wind, Lie, het vuur en Toei, de zee, ook moet vereren en niet alleen maar Tsjan, de energie en beweging.

Nu, drie en dertig jaar na de begrafenis van Teng-Sji en na het begin van Tahsu-Eh's vermaningen, is Li-Ki dan toch in zulk een toorn ontstoken, dat hij Loen-Yu, een van de inwoners van Chou-Kou-Tien, bij zich roept en hem bezweert, dat hij hem zal offeren in zijn tempel en dat zijn vierkante schedel in een van de kraters terecht zal komen, als hij niet doet wat hij doen moet: Ga onverwijld naar Peking, gij, welsprekende Loen-Yu, en overhandig de grote en machtige Tsjoen-Yoeng, de heerser over heel het oostelijk land, dat druipt van melk en honing, dit document om een bevelschrift om die vervloekte Tahsu-Eh onmiddellijk als godenlasteraar voor de helft te villen en daarna het overgebleven deel van zijn nog levend lichaam te verbranden en vervolgens de schedel en het geraamte de voorgeschreven ceremonieën te laten ondergaan.

De volgende ochtend komt de zon rood op. Dat is het eerste gunstige voorteken, want het rode licht duidt op bloed, het bloed van Tahsu-Eh, dat denkt Loen-Yu tenminste. Welgezind begeeft hij zich op pad: vier li naar het zuiden en dan een eind naar het oosten.

Wanneer de zon net over zijn hoogste punt is, wordt het ineens donker, het begint te regenen en er steekt een geweldige storm op uit het oosten, ofschoon het zomer is en de wind dan altijd uit het westen komt; donder en bliksemslag wisselen elkaar onophoudelijk af, de vlammen slaan uit de grond, het gebrul van de huizenhoge zee dringt zelfs tot in Chou-Kou-Tien door: de zevenenvijftigjarige Tahsu-Eh sterft. Nu verheft Tsjan zijn stem tot de bode van Li-Ki: „Loen-Yu, hoort gij Sioe-En? Waarom vereert gij hem niet? Hoort gij niet Toei? Waarom vereert gij hem niet? Kent gij soms Kwoen niet? Of vereerde gij hem reeds? Hoe is het met Lie? Luister naar het geknetter van zijn vlammen! Kijk in zijn helse vuur! Waarom vereert gij hem niet? Ik, Tsjan, beveel u, Loen-Yu: ga terug naar Chou-Kou-Tien en verkondig haar inwoners, dat zij tot morgen, tot de zon op zijn hoogste punt staat, de tijd krijgen om de onheilen die Tahsu-Eh heeft voorspeld, af te wenden, want Tahsu-Eh is gestorven.” Nauwelijks heeft het laatste woord weerklonken vanaf Tien, de woonplaats der goden, of de huilende Sioe-En blaast zachtjes uit het westen, of de woedende Toei is zo vlak, dat geen schip ook maar even gevaar zou lopen van de golfslag, of de witwitgloeiende Lie is zo koud als steen, of het onophoudelijke onweer van Tsjan wijkt voor het stralende licht van de zon.

Vervuld van angst snelt Loen-Yu terug naar Chou-Kou-Tien. Bij zijn thuiskomst is de zon reeds onder, de maan schijnt niet, het licht der sterren is zwak. Hij rent naar het altaar van zijn voorvaderen om raad het orakel is niet dubbelzinnig: Wees Tsjan's bode.

Na deze woorden zakt Loen uitgeput van de angstvolle tocht in elkaar.

Als hij de volgende ochtend, nog moe van de vorige dag, op het marktplein verschijnt, ontstaat er opschudding onder de mensen, immers, hij vertrok een dag geleden naar Peking en is nu weer terug. Hoe is dat nu mogelijk?

Of is hij soms niet naar Peking geweest? Waarom dan niet? Maar als Loen vertelt, waarom hij terug is gekomen en met een eed bij Tsjan de beweringen van Tahsu bevestigt, dan zeggen de mensen: „Eerst is hij Tahsu's vijand en nu beweert hij hetzelfde; dat is geen zuivere thee. Hier moet Li-Ki bij komen.”

Maar nog eenmaal verheft Loen zijn stem, nog voor Li-Ki bij hem is en als de zon precies zijn hoogste stand heeft bereikt: „Sioe-En, erbarm U mijner, Sioe-En.”

En tegelijk met een krachtige windstoot is Loen-Yu verdwenen.

Toei is razend, Sioe-En is razend, Lie is razend, Kwoen is razend, Tsjan is razend, de goden wreken Tahsu-Eh, Loen-Yu, zichzelf en elkaar!

De zon verduistert, Chou-Kou-Tien wordt vernietigd met overstroming van de zee, zondvloed van de regen, orkaan van de wind, noodweer van de bliksem en de donderslag, vlammen van het vuur uit hemel en aarde, de grond rijt zich open en Chou-Kou-Tien is verdwenen.

sus duplex.

advertentie

wie heeft in deze siberische koude behoefte
aan een dikke, lange, warme, wollen
pius-x das

zo goed als nieuw. te bevragen bij maria
blaisse, haringvlietstraat 24, tel. 72 60 93

strikte geheimhouding verzekerd !

de wach ter

Daar staat de man, ik zie hem wel, donker tegen de witte achtergrond. Wit en niet donkergroen, want alles is anders vandaag. Het dichte bos is kaal en leeg en het water in de vijver, dat altijd vol golfjes, blaadjes en rimpeltjes is, is nu hard en stijf, grijs. De eenden en zwanen zijn weg of dood, er zijn stenen of stokken. De bloemen zijn weg, er zijn zwarte en donkerrode plekken aarde. De vogels zijn weg, er is stilte. De zon is weg, er is een vale maan. Het pad is weg, er zijn alleen voetstappen, van mij en van die man daar onder de boom.

Anderen zouden die onbeweeglijke gestalte schichtig voorbij lopen en iets vloeken over bomen die op geesten lijken, maar ik niet. Zoals hij daar staat, tegen de witte achtergrond van besneeuwde boom, is hij er een geheel mee, als hij zijn armen opsteekt met de vingers lang, koud, uitgestrekt, hoort hij erbij, is hij de stem van de boom. — „Ik zie je wel” grom ik. Hij steekt zijn armen omhoog, zijn vingers uitgestrekt.

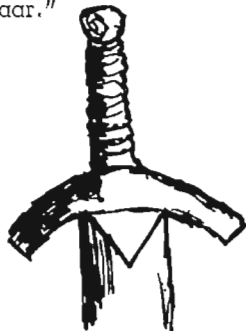
„Wacht U voor mij, ik ben de ontzettende moordgeest”. Maar hij verzet geen stap, ik ook niet. Ik bekijk hem, hij heeft een zwarte mantel om, zijn hoed is diep over zijn ogen en zijn gezicht is met een doek bedekt.

„Als je me vermoorden wil, geest,” spot ik, „dan doe je dat, maar ook mijn geest zal eeuwig rondzwerven in deze donkere streken om jou te achtervolgen tot het einde der tijden.” Wij blijven lange tijd staan. (Waarom sla ik hem niet meteen dood?) Dan laat hij zijn armen zakken en zegt met ontmoedigde stem: „Waarom vlucht je niet, vlucht toch, soldaat, ik ben werkelijk een geest, ik heb een scherp, onzichtbaar mes, dat ik diep in je keel zet.” Hij laat een witte, lege, gebalde vuist zien en doet een stap naar voren. Ik sla mijn mantel terug zodat het geveest van mijn zwaard zichtbaar wordt in het vale licht. In de verte huilt een wolf en de man doet een ontzette stap achteruit.

„Zo!” zeg ik. „Stil,” huilt hij, „ik zal je alles uitleggen, ik ben geen geest, maar ik wil vluchten, weg uit die vreselijke stad, waar alles en iedereen verpest wordt door de pest. Ja iedereen, jij ook wachter, geen mens zal het overleven, geen dier, jij ook niet, wachter, vlucht voor het te laat is. De pest, de pest...” Zijn stem schiet omhoog en hij zwaait met zijn armen. Zijn mantel fladdert, en als hij niet op een geest lijkt, lijkt hij in ieder geval op een duivel. „De pest” huilt hij, „de pest huist overal. Bij de kooplieden en werklui, bij de joden en monniken, zelfs op het slot is hij doorgedrongen, in de kringen des konings! Vlucht! Ga mee!”

„Hou je bek” zeg ik, „bij St. Joris, je schreeuwt de hele stad bij elkaar!” Schichtig kijkt hij om zich heen, duikt in elkaar voor een sprong, weg in het duister. Maar ik trek mijn zwaard en hij blijft bevend staan. „Je gaat terug in de stad”, zeg ik. „De pest” fluistert hij, „de pest haalt me in.” „Misschien heb ik ook de pest, vriend, misschien jij ook” zeg ik. „Hoe kom je trouwens aan die berichten. Weet je danniet dat onze goede koning ten strengste verboden heeft over de pest te spreken en dat

hij ieder die het woord in zijn nabijheid uitspreekt laat ophangen? Niemand mag de stad uit. Ik sta hier niet voor niets." en ik wijs op een paar lichamen die in onwezenlijke houdingen in het struikgewas liggen. Hij ziet en rilt.
 „Weet je dan niet, man, dat de koning heeft geboden dat ieder in de stad moet blijven, omdat hij liever de stad ziet sterven, dan het hele land. En dat de bevolking uitbundig juichte, terwijl zij heel goed wisten dat er geen rat zal blijven leven. Onze koning is een wijs vorst, kerel, hij weet het het beste en hij weet ook heel goed welke mensen hij op wacht zet. Ga terug naar de poort of ik maak je af, zoals die daar.”

De man richt zich een beetje op en zegt gejaagd „Luister, vijfhonderd daalders geef ik je. Daar kun je een hele boel mee doen, zelfs in een stad die verpest is. Vijfhonderd daalder, tast toe soldaat, maak je laatste levensdagen vrolijk, pak aan!” En als hij mijn onbeweeglijke houding ziet, smeekt hij: „Ik zweer je, ik heb de pest niet, luister toch, neem het geld en laat mij gaan, ik besmet niemand! Hier, duizend daalders als het niet genoeg is!” Hij ziet mijn ongelovig gezicht en springt verheugd overeind, maar de lach versteent in zijn ogen, als hij mijn ogen ziet, hard en meedogenloos, zoals ik ben, een soldaat van de koning.
 „Hoe kom jij aan zoveel goud, vriend? Wie ben jij?” Ik loop op hem af. Hij gilt iets en vlucht weg.

Met enkele sprongen ben ik bij hem en maai hem neer.

Als ik de doek wegtrek, kijk ik in het witte gezicht van mijn koning.

okt.60

rik lina

mikaël tal

mikaël tal

De 24 jarige Mikael Tal uit Riga is de jongste wereldkampioen die de schaakgeschiedenis heeft gekend. Slechts de Amerikaan Paul Morphy was jonger, maar een eeuw geleden was het wereldkampioenschap nog geen officiële instelling. Als jongen van 7 jaar (1943) viel Tal al op door zijn uitzonderlijke begaafdheid en zijn fenomenaal geheugen. Hij verslond alle boeken uit de bibliotheek van zijn vader en kon hele bladzijden woord voor woord opzeggen. Om hem wat afleiding te bezorgen, leerde zijn vader hem schaken. Naarmate hij groter werd, groeide zijn hartstocht voor dit spel nog. Het grootste deel van zijn vrije tijd bracht hij op de schaakclub van Riga door. Koblenz, de sterkste speler daar en ettelijke malen al kampioen van Riga, merkte de grote fantasie van de jonge Tal op. Koblenz, ook 'n goed theoreticus, leerde Tal gedisciplineerd denken. In de afgelopen tweekamp met Botwinnik heeft Koblenz Tal als secondant terzijde gestaan.

1953. Tals eerste grote succes. Op 16 jarige leeftijd werd Tal kampioen van Letland.

1956. Tal kwam als student naar een studenten-olympiade in Uppsala (Zweden) en won het monsterachtige toernooi op z'n sloffen. Hij veegde zijn medestudenten met zijn fantastische combinaties van het bord.
1957. Tal wordt kampioen van Rusland.
1958. Mikael herhaalt deze prestatie.
- Sept. 1958. Tal doet mee aan het interzonale toernooi te Portorozj aan de Zuidslavische kust. Het was er smoorheet. De Amerikaan Bobby Fischer lag de hele dag in z'n kamers te puffen en had meer bikini's dan schaakstukken, maar Tal won, en hoe!

Een maand later mocht Tal mee naar Munchen om er zijn land te vertegenwoordigen tijdens een landenwedstrijd. Hij speelde zonder mopperen aan het 4e bord vrij veel, zoveel, dat hij met 13½ uit 14 partijen topscorer van het hele toernooi werd. In 1959 speelde Tal in het kandidatentoernooi te Bled, Zagreb en Belgrado mee, en won weer.

Op 15 maart 1960 wachtte Mikael Botwinnik zijn jonge uitdager op, met een giftig nieuwtje in een der moeilijkste varianten van de Franse verdediging. Toen liet Tal zien dat hij zich schitterend voorbereid had. Met enkele diep verborgen manoeuvres weerlegde hij Botwinniks avontuur en won in grote stijl de eerste partij.

Het is nog steeds een groot raadsel waarom Botwinnik zich na deze partij niet hersteld heeft. Het hele verdere toernooi is Botwinnik min of meer uit vorm geweest. Hij speelde lang niet zo superieur.

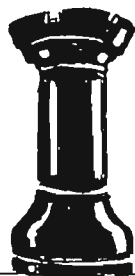
Dit alles is nu voorbij en volgend jaar zullen we zeker een spannende revanche kunnen volgen.

Tal is niet alleen een groot aanvaller, maar ook een fenomenaal verdediger. Het is ongelooflijk hoeveel partijen hij al uit het vuur heeft weten te slepen. De ijzige Smyzlov heeft dit reeds vele malen, altijd tot zijn ergernis, moeten ervaren en nu kan ook Botwinnik een boekje over Tals geluk opendoen.

Laten we maar tot 1961 wachten. Als de revanchewedstrijd is afgelopen kunnen we zien of Tal werkelijk zo'n geluk heeft.

Tal is 9 november 24 jaar geworden. Het hoogtepunt van een schaker ligt tussen zijn 30ste en 40ste jaar. Wanneer Tal dus niet binnen enkele jaren opgebrand is, kan hij een hele tijd wereldkampioen blijven.

Tot slot een lijstje van alle wereldkampioenen

naam:	leeftijd:	wereldkampioen:
1. Wilhelm Steinitz	1836—1900	1886—1894
2. Emanuel Lasker	1868—1940	1894—1921
3. Jose Raul Capablanca	1888—1942	1921—1927
4. Alexander Aljechin	1892—1946	1927—1935
5. Dr. Max Euwe	1901—	1935—1937
6. Alexander Aljechin	1892—1946	1937—1946
7. Mikael Botwinnik	1911—	1948—1960
8. Mikael Tal	1936—	1960—

OPLOSSING VORIG SCHAAKPROBLEEM

Winnaar: Thijs Michels 2A

De sleutelzet is: Paard e4 — c5 Dreiging: pion e3 — e4. schak!
 Uit de sleutelzet kunnen 6 verschillende matzettingen volgen.

de toneelclub

Sinds Pasen van de vorige cursus houdt een groepje leerlingen zich bezig met allerlei zaken die — hoe dan ook — met de edele kunst van het acteren te maken hebben. Hoewel dit geen strak georganiseerde groep is, spreken we voor het gemak maar van de Toneelclub.

Het vorige rectorsteest heeft geleerd, dat een voortdurende training in uitspraak stem en bewegingsvorming, declamatie en spel, noodzakelijk is om iets behoorlijks te kunnen ondernemen. De toneelcursus die toen is gestart — na een speciale training in stemgebruik en uitspraak aan een drietal deelnemers — heeft geleid tot de pantomime en de voordracht, waarmee de sluiting van het schooljaar opgeluisterd werd.

Na de vakantie werden de bijeenkomsten voortgezet. Uit deze groep is de leerling voortgekomen, die de school met zoveel succes op de interscholaire voordrachtswedstrijden heeft vertegenwoordigd. Ank Uitvlugt. Momenteel wordt door een aantal leden van de groep voor het komende rectorsteest gewerkt aan een toneelstuk van J.P. Priestley; het is de bedoeling dat na de Paasvakantie de cursus op de vrijdagavond weer wordt voortgezet.

Bovendien zal binnenkort een groepje leerlingen beginnen met de voorbereiding aan de Kerstessie. Ieder die hiervoor interesse heeft, stelle zich in verbinding met Ank Uitvlugt of Attie Traudes; zij zullen op verzoek van ondergetekende, aspirant medewerkers inwijden in de schone kunst van het verzen zeggen.

Voor klasseavonden wordt nog al eens naar geschikt voordrachten gezocht. Het is niet gemakkelijk geschikt materiaal te vinden, maar soms kunnen we wel helpen.

Het is de bedoeling oudere leerlingen voor te bereiden op het geven van spelleiding aan de leerlingen uit de lagere klassen, dit ten behoeve van een verbetering van het peil der klasseavonden.

In principe is iedere leerling van harte welkom. Het grote aantal leerlingen maakt echter selectie noodzakelijk. Wie actief aan het toneel op school wil meewerken, moet aan de volgende eisen voldoen

1. serieuze belangstelling voor toneelspel hebben,
2. goede studieresultaten behalen,
3. bereid zijn sonderlinge opdrachten te vervullen,
4. bereid zijn het algemeen belang te dienen en niet de hoofdrol te willen spelen.

In het algemeen zullen vooral de oudere leerlingen voor medewerking in aanmerking komen. Gebrek aan tijd laat vooralsnog niet toe dat er speciaal iets wordt georganiseerd voor de leerlingen van de eerste en tweede klas, maar in onze toekomstplannen zijn deze leerlingen wel degelijk betrokken.

Tenslotte, ieder die nog een en ander nader wil weten, stelle zich in verbinding met een van de medewerkers of met ondergetekende,

j. j. hoving

KRO

- wo 9 nov Kennedy wint met een meerderheid a la Almar, de verkiezingen.
- do 10 nov Proefwerkblaadjes! Onze tranen en zuchten bij proefwerken vullen voortaan vloeien over officiële wateren.
- vr 11 nov Eerste kl v v (klassevertegenwoordigersvergadering) o.l.v. de nieuwe voorzitter, almar deerenberg (5B)
Hier werden spijkers met koppen geslagen (men sloeg natuurlijk ook wel eens mis)
- za 12 nov. Onze rector is nu al voor de vijfde keer (op school) jarig. De gevolgen:
1. twee lessen gemist;
2. strafwerk vervallen (hiervoor onze hartelijke dank; gaat zo voort)
3. de hele school rook naar koffie en gebak. Het rook goed!
Onze school wordt tweede in de declamatiwedstrijden, en wel door Ank Uitvlugt.
- do 17 nov. 5A en 5B bespreken de problemen van het ware leven.
- za 19 nov. De lagere klassen krijgen het laatste uur vrij voor de Sint, maar ook de hogere klassen verkiezen hem boven Latijn of Grieks.
- ma 21 nov. Vergadering ter oprichting van „iets“, dat als een soort van academie uit de bus komt.
- di 22 nov. De academie neemt vastere vormen aan. De heer Seuren legt de plannen aan de rector voor.
- di 29 nov. Lezing door afgevaardigden van de firma Proost en Brand voor de 5e klassen.
- ma 5 dec. St. Nicolaas, als altijd jong en fris, bezoekt onze school. Hij heeft echter enkele aansluitingen gemist en kon maar kort blijven; het laatste uur is vrij.
- di 6 dec. Huiswerk en 1e uur vrij. Velen komen dan ook tegen het 3e lesuur aanzetten. Uit vrees voor overbezetting hoeven deze uitslapers toch niet bij de 2e corrector te komen.
- do 8 dec. Maria Onbevleete Ontvangenis (uiteraard geen lessen)
- do 22 dec Droeve gezichten en bange gedachten.
- vr 23 dec. In Zaandijk zullen we onze krachten meten met de St. Michael hbs.
- za 24 dec. Blijge gezichten, geen zorgen.
- zo 25 dec. Allemaal een zalig kerstfeest
- za 31 dec. Nog geen 1961.
- zo 1 jan. 1960 af, Prettig Nieuwjaar.
- ma 9 jan. Met hernieuwde moed, nieuwe ijver, ... enz.
- Vandaag 2e nummer, 4e jaargang. We zijn weer met een kroniek begonnen. Altijd interessant! Stuur allemaal gegevens is, die in de kroniek verwerkt kunnen worden, vooral ook voorvallen uit je eigen klas, anecdotes enz. Als de kroniek goed draait, kunnen we misschien ook een rubriek „Wist je dat ...“ beginnen, waar velen naar vroegen.

ELKE DAG EEN SCHOON

OVERHEMD!

EEN TOP-PRESTATIE IN

„niet - strijken” - popeline

IS HET

CENTRALINE

HAZENBERG

NO - IRON SHIRT

In wit en Fantasie

f. 16.95 f. 14.95 f. 12.95 f. 10.95

In 3 mouwlengten

verkrijgbaar.

KINKERSTRAAT 326-332

NIEUWENDIJK 156a en 207

BILDERDIJKSTRAAT 96

v. LIMB.STIRUMSTRAAT 26

**DE WEG NAAR HET
GOEDE BOEK!..**

Alle goede boeken vindt

U bij ons in voorraad.

Loopt U zo nu en dan eens binnen.

BOEKHANDEL

OBRECHT

A.J.M. v.d. Waart

Willemsparkweg 74,

Telefoon: 790233,

Amsterdam - Z.

P. J. VAN DER PIJL & CO.
BOEKHANDEL
ANNEX KUNSTHANDEL
SCHOOlBOEKHANDEL
GEVESTIGD SINDS 1924
W. J. G. F. D.

SNELLE LEVERING

VAN ALLE

STUDIEBOEKEN

UITSLUITEND

HET

GOEDE BOEK

*Het Beterre genre
religieuze artikelen*

AMSTERDAM C — RAADHUISSTRAAT 35 — TEL. 36677-35566 (K20)